

דף כז.

עין משפט א. ב. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"ד הכ"ד

הַפְּרִישׁ אֲשָׁמוֹ וְהָיָה בְּשַׁעַת הַפְּרִשָּׁה יָפָה סְלֵעָה וּבְשַׁעַת
כַּפָּרָה יָפָה שְׁתֵּים כָּשָׁר. שֶׁהִדְחִי מֵעֲקָרוֹ אֵינוֹ דְּחִי וְעַדִּין
לֹא נִרְאָה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה שְׁוֵה שְׁתֵּים. וְאַף עַל פִּי שֶׁהַשְּׂבִיחַ
מֵאֱלֹו אָדָם מִתְּכַפֵּר בְּשִׁבְחַ הַקֹּדֶשׁ. הָיָה בְּשַׁעַת הַפְּרִשָּׁה
יָפָה שְׁתֵּים וּבְשַׁעַת כַּפָּרָה יָפָה סְלֵעָה הָרִי זֶה פָּסוּל. חֲזֹר
וְנַעֲשֶׂה יָפָה שְׁתֵּים יְחֹזֵר לְכַשְׁרוֹתָו שְׂאִין בְּעֲלֵי חַיִּים
נִדְחִין כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. לָמָּה הִדְבַּר דּוֹמָה לְמוֹם שֶׁנִּפְּלָה
וְעָבַר:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמורה פ"ד ה"א

כִּיצַד דִּין וְלִדוֹת הַקֹּדְשִׁים. וְלֹד שְׁלָמִים וְלֹד תְּמוּרָת
שְׁלָמִים הָרִי אֱלוֹ כְּשְׁלָמִים וְהֵן עֲצָמָן כְּשְׁלָמִים לְכָל דָּבָר.
וְכֵן וְלֹד הַתּוֹדָה וְלֹד תְּמוּרָתָהּ הָרִי אֱלוֹ יִקְרְבוּ כְּתוֹדָה
אֶלָּא שְׂאִינָן טְעוּנִין לָחֵם שְׂאִין מְבִיאִין לָחֵם אֶלָּא עִם
הַתּוֹדָה עֲצָמָה. שְׂנֵאָמַר (ויקרא ז-יב) 'עַל זִבְחַ הַתּוֹדָה'
עָלָיו וְלֹא עַל וְלָדָה וְלֹא עַל תְּמוּרָתָהּ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. בְּמָה

ה. כסף משנה הפריש אשמו והיה בשעת הפרשה יפה סלע וכו'. שם איבעיא להו אדם מתכפר בשבח הקדש או לא ואסיקנא ת"ש בשעת הפרשה יפה סלע בשעת כפרה יפה שתי סלעים יצא: היה בשעת הפרשה יפה שתיים וכו'. תוספתא בסוף כריתות. ומ"ש חזר ונעשה יפה שתיים יחזור לכשרותו שאין ב"ח נדחים כמו שביארנו. בפט"ו ממעשה הקרבנות:

ו. כסף משנה כיצד דין ולדות וולד שלמים וולד תמורת שלמים הרי אלו כשלמים וכו'. משנה פרק ג' דתמורה (דף י"ז). ומה שכתב במה דברים אמורים בולדות עצמם אבל ולדי ולדות אינם קריבים וכו'. שם וכרבי יהושע בן לוי:

דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּיָלְדוֹת עֲצָמָן אֲבָל וְלִדְי וְלָדוֹת אֵינָן
קְרִבִּין. שְׁמִתּוֹךְ מַעֲשָׂיו נִכְרָ שֶׁהוּא מַשְׁהָה אוֹתָן לְגִדְל
מֵהֵן עֲדָרִים עֲדָרִים וְלִפְיֶכָּה קוֹנְסִין אוֹתוֹ וְלֹא יִקְרִיבֵם:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב ה"ח

וְלֹד תוֹדָה וְתַמּוּרְתָּהּ ז'. וְהַמְּפָרִישׁ תּוֹדָתוֹ וְאֲבָדָה וְהַפְּרִישׁ
אֲחֶרֶת תַּחֲתֶיהָ. אִם הֵבִיאָן לְאַחַר שְׁכַפָּר בְּתוֹדָה רִאשׁוֹנָה
אֵינָן טְעוּנִין לְחֵם. וְאִם עָדִין לֹא כָּפַר בָּהּ וְהָרִי הִיא
וְחִלִּיפְתָּהּ אוֹ הִיא וְיִלְדָּהּ אוֹ הִיא וְתַמּוּרְתָּהּ. עוֹמְדָתָה. הָרִי
שְׁנִינָהּ צְרִיכִין לְחֵם. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּנוֹדֵר תוֹדָה.
אֲבָל תּוֹדָת נִדְבָה חִלִּיפְתָּהּ וְתַמּוּרְתָּהּ טְעוּנִין לְחֵם. וְיִלְדָּהּ
אֵינּוּ טְעוּן לְחֵם. בֵּין לְפָנֶי כַּפָּרָה בֵּין לְאַחַר כַּפָּרָה:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ו ה"ד

עין משפט ד

בְּהֵמַת הַשְּׁתַּפְּיִן שֶׁהִקְדִּישׁ אֶחָד מֵהֶן חֲצִיָּה שְׁלוֹ ח וְחִזֵּר
וְלָקַח חֲצִיָּה הָאַחֵר וְהִקְדִּישׁוּ הָרִי זו קִדְשָׁה וְקִרְבָּה. אָף

ז. כסף משנה ולד תודה ותמורתה והמפריש תודתו ואבדה וכו' עד בין לפני כפרה בין לאחר
כפרה. משנה וגמרא בפרק התודה (דף ע"ט:):

ח. כסף משנה בהמת השותפין שהקדיש אחד מהם חציה שלו וכו'. בפ"ק דזבחים (י"ב:)
ובפ' בתרא דכריתות ופרק כיצד מערימין ופ"ק דקידושין (דף ז') א"ר יוחנן בהמה של
ב' שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה
ותמורתה כיוצא בה ש"מ תלת שמע מינה בעלי חיים נדחים וש"מ דיחוי מעיקרו הוי דיחוי
ושמע מינה יש דיחוי בדמים. ובפרק מי שהיה טמא (פסחים צ"ח) קאמר גמרא על מתני'
דהמפריש נקבה לפסחו דשמע מינה הני תלת דר' יוחנן, ורבינו שפסק דלא כוותיה משום
דבפרק שני שעירי (דף ס"ד) פליג רב עליה דר"י ואמר בעלי חיים אינם נדחים ואמרינן
בגמ' דמתני' דיקא כרב דקתני אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו
ואידך כדקאי קאי ובתר הכי מתיב מדתנן ועוד אמר ר' יהודה נשפך הדם ימות המשתלח
וכו' בשלמא לרב בהא פליגי ר' יהודה ורבנן אלא לרבי במאי פליגי אמר רבא הא אמרינן
דיקא מתניתין כוותיה דרב ובתר הכי קאמר גמרא (דף ס"ה) ואיכא דקא מותיב הכי ועוד

עַל פִּי שְׁמַתְחֻלְתָּהּ דְּחֻוּיָהּ הִיְתָה כְּשֶׁהִקְדִּישׁ חֻצְיָהּ אֵין
הַדְּחֻי מֵעֲקָרוֹ דְּחֻוּי וְאַף עַל פִּי שֶׁהוּא קִדְּשֵׁת דְּמִים
הוֹאִיל וְהִיא בְּעֵלֵי חַיִּים אֵין בְּעֵלֵי חַיִּים נִדְּחִים. וְהָרִי
נִרְאִית כְּלָה לְהִקְרָבָה לְפִיכֹךְ תִּקְרַב וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה:

עין משפט ה הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד הכ"ג

הוֹזְלוּ אֵילִים ^ט וְלֹא יִמָּצֵא אֵיל בְּשִׁתֵּי סְלָעִים אֵין לוֹ תִּקְנָה
אֶלָּא יִשָּׂהָ עַד שִׁיּוֹקְרוּ וַיָּבִיא בְּשִׁתֵּי סְלָעִים שֶׁהָרִי
הִקְפִּידָה תוֹרָה עַל דְּמִיו וְנִתְּנָה לוֹ קֶצֶבָה:

דף כז:

עין משפט א הרמב"ם הל' שנגנות פ"ג ה"ג

כָּבֵר בִּיאָרְנוּ בְּהִלְכוֹת פְּסוּלֵי הַמְּקַדְּשִׁין ^י שֶׁהַמְּפָרִישׁ
חֲטָאתוֹ עַל הַחֶלֶב שֶׁאֵכֵל לֹא יִבְיָאָנָה עַל הַשֶּׁבֶת שֶׁחֵלֵל

אמר ר' יהודה נשפך הדם ימות המשתלח וכו' בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת הצבור וסיפא פליגי בבעלי חיים אלא לר"י מאי ועוד קשיא וכיון דמתניתין דיקא כרב נקטינן כוותיה ואע"ג דמתניתין ר"פ מי שהיה טמא דייקא כר' יוחנן י"ל דההיא כר"י דיחידאה הוא. ועוד דבפרק קדשי קדשים (דף נ"ט) אמרינן דר"ש ב"ר ור' ישמעאל ברבי יוסי ס"ל כרב ועוד דבפרק התערובת (דף ע"ג) אמרינן דסתם מתני' דקינים כמ"ד בעלי חיים אינם נדחים. מ"כ בשם המאירי אע"פ שהוא קדושת דמים אין לשון זה ברור אצלי שהרי בשאין בה אלא קדושת דמים ראוי לומר יותר שלא ידחה עכ"ל:

ט. כסף משנה הוזלו אילים וכו'. בסוף כריתות (דף כ"ז):

י. כסף משנה כבר ביארנו בהלכות פסולי המוקדשין. פרק ט"ו. ומה שכתב יתר על זה אמרו הפריש חטאתו על חלב שאכל אמש וכו'. משנה בפרק ב' דכריתות [דף כ"ז]. ומה שכתב ואין צריך לומר שאם הפרישה אביו ומת וכו'. שם במשנה: כתב הר"י קורקוס ז"ל שם נתבאר דאפילו של מין חטאת שהופרשה כדברי רבינו דהיינו כגון מחלב על חלב ומדם לדם ובודאי דעל חטא אחר אפילו הוא גופיה לא יביאנה וזה פשוט. ומכאן תבין כי מה שאמרו לא יביאנו בנו אחריו אפילו על חטא שחייב בנו וכדברי רבינו שכתב והיה הבן מחוייב באותו החטא והדבר מעצמו מוכרח דאילו על אביו חטאת שמתו בעליה למיתה אזלא גם לאחר מיתה אין כפרה וזה פשוט. גם באותה ברייתא למדו דהוא עצמו אפילו מקלה לקלה

או על הַדָּם שְׁאָכַל שְׁנֵאמַר (ויקרא ד-כח) 'וְהִבִּיא קֶרְבָּנוֹ
 שְׁעִירַת עֲזִים' וְגו' (ויקרא ד-כח) 'עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא'
 עַד שְׁיִהְיֶה קֶרְבָּנוֹ לְשֵׁם חֲטָאוֹ לֹא שְׁיִקְרִיבָנָה מִחֲטָא עַל
 חֲטָא. וְאִם הִקְרִיב פְּסָלָהּ. יִתֵּר עַל זֶה אָמְרוּ הַפְּרִישׁ
 חֲטָאתוֹ עַל חֵלֶב שְׁאָכַל אָמַשׁ לֹא יִבְיָאָנָה עַל חֵלֶב שְׁאָכַל
 הַיּוֹם וְאִם הִבִּיא כֹּפֵר. וְאִין צָרִיךְ לוֹמַר שְׁאִם הַפְּרִישָׁה
 אָבִיו וּמֵת וְהָיָה הַבֵּן מְחִיב בְּאוֹתוֹ הַחֲטָא שְׁלֵא יִבְיָאָנָה
 הַבֵּן עַל חֲטָאוֹ כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר שָׁם:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' נזירות פ"ח הט"ו

הָאִישׁ שֶׁנֶּדַר בְּנִזְיָר כִּי יֵשׁ לוֹ לְהִבִּיא קֶרְבָּנוֹת אָבִיו לְעֲצָמוֹ
 וּמַגְלַח עֲלֵיהֶם. וְאִין הָאִשָּׁה מְגַלַּחַת עַל קֶרְבָּנוֹת אָבִיהָ

ומחמורה לחמורה לא כיפר וכבר הוזכר ונתבאר בהלכות מעילה פרק רביעי גם בהלכות
 פסולי המוקדשין פרק ט"ו. ונראה שמכאן למד רבינו דדוקא בששינה מחלב לדם הוא דלא
 כיפר אי נמי מחלב האב לחלב בנו אבל מחלב של אמש לחלב היום של עצמו כיפר ושפיר
 קרינן ביה קרבנו על חטאתו כיון שהוא על אותו מין ושנאמר שאמרו במשנה לא קאי
 אדסמך ליה דהיינו אפילו על חלב שאכל אמש וכו' אלא אעיקרא דדינא דלא יביא מחטא
 על חטא לכך שינה רבינו וכתב לא יביא וכו' שנאמר וכו' ואחר כך כתב יותר על זה אמרו
 דהיינו שהחמירו חכמים שלא לעשות לכתחלה וזהו לשון אמרו ולכך כתב שאם עשה כיפר,
 וכן בתוספתא דכריתות פרק אמרו הפריש חטאת לחלב והביאה על דם על דם והביאה על
 חלב הרי זה מעל ולא כיפר על כרחך מוכח דמחלב לחלב כיפר והיינו דאיצטריך קרא
 למעוטי מאב לבן משום דבאב גופיה כיפר כיון שהוא על מין אותו חטא דאי באב גופיה
 לא כיפר קרא בבן למה לי וזה מוכרח עכ"ל:

כ. כסף משנה האיש שנדר בנזיר וכו' עד ודבר זה הלכה מפי הקבלה. משנה וגמ' בספ"ד
 הנזיר (דף ל'). ומ"ש כיצד מי שהיה אביו נזיר וכו'. שם במשנה האיש מגלח על נזירות
 אביו וכו' כיצד מי שהיה אביו נזיר והפריש מעות סתומים על נזירותו (ומת) ואמר הריני
 נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא א"ר יוסי הרי אלו יפלו לנדבה שאין זה מגלח על נזירות
 (אביו) ואיזהו שמגלח על נזירות אביו מי שהיו הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות
 (סתומים לנזירותו) ומת זהו שמגלח על נזירות אביו. ובגמרא איבעיא להו פליגי רבנן עליה
 דר' יוסי או לא פליגי ואת"ל פליגי ארישא או אסיפא ת"ש כיצד אמרו האיש מגלח על
 נזירות אביו מי שהיה אביו נזיר והפריש (אביו) מעות לנזירותו ואמר הריני נזיר ע"מ
 שאגלח על מעות אבא זהו שמגלח על נזירות אביו אבל מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש

וְדָבָר זֶה הֵלְכָה מִפִּי הַקְּבֵלָה הוּא. פִּי־צַד. מִי שֶׁהָיָה אָבִיו
 נָזִיר וְהִפְרִישׁ מַעוֹת לְקִנּוּת בָּהֶן קְרִבְנוֹתָיו וּמֵת וְהֵנִיחַ
 הַמַּעוֹת סְתוּמִין וְאָמַר אַחֲרֵי מוֹת אָבִיו הֲרִינִי נָזִיר עַל מְנַת
 שְׂאֵבִיא קְרִבְנוֹתֵי מַמְעוֹת שֶׁהִפְרִישׁ בָּהֶן אָבִי לְקְרִבְנוֹתָיו
 הֲרִי זֶה מִבִּיא מֵהֶן קְרִבְנוֹתָיו. וְכֵן אִם הָיָה הוּא וְאָבִיו
 נָזִירִים וְהִפְרִישׁ אָבִיו מַעוֹת סְתוּמִין וּמֵת הָאָב וְאָמַר הֵבֵן
 אַחֵר מוֹת אָבִיו הֲרִינִי מְגִלַּח עַל מַעוֹת אָבִי הֲרִי זֶה מִבִּיא
 קְרִבְנוֹתָיו מֵהֶן. אֲבָל אִם לֹא אָמַר יִפְלוּ הַמַּעוֹת לְנִדְבָה.
 מֵת הָאָב וְהֵנִיחַ בָּנִים רַבִּים חוֹלְקִים הַמַּעוֹת הַסְּתוּמִים
 מִפְּנֵי שֶׁהִיא יִרְשָׁה לָהֶן וַיֵּשׁ לְכָל אֶחָד מֵהֶן לְגִלַּח עַל
 חֵלְקוֹ וְהִבְכוֹר נוֹטֵל בָּהֶן פִּי שְׁנַיִם:

אביו מעות לנזירותו ומת הרי אלו יפלו לנדבה דברי ר' יוסי ר' אליעזר ור"מ ור' יהודה אומרים זהו שמגלח על מעות אביו. וכתבו התוס' ארישא דקאמר ר' יוסי אם נדר בחיי אביו אינו מגלח ואמרי רבנן דמגלח בכל ענין או אסיפא דקאמר דנזר לאחר מיתה מגלח על נזירות אביו ואמרי רבנן אינו מגלח, ת"ש דארישא פליגי עכ"ל. ומ"ש ואם לא אמר הרי אלו יפלו לנדבה. משנה שם מת והיו לו מעות סתומים יפלו לנדבה: מת האב והניח בנים רבים וכו'. שם בעי רבא יש לו שני בנים נזירים מהו הלכתא גמירי לה כל דקדים גלח גלח או דילמא ירושה גמירי לה ופלגא הוי בעי רבא בכור ופשוט מאי הלכתא גמירי לה והילכך לא בעי גלוח לפום מאי דשקיל או דילמא ירושה היא וכי היכי דשקיל פי שנים הכי מגלח ואת"ל ירושה היא ולפום (מאי) דשקיל מגלח ובחולין הוא דאית ליה פי שנים אבל בהקדש לא או דילמא כיון דקני ליה לגלוחי לא שנא, ופירש המפרש כל דקדים נזירותיה מגלח על נזירות אביו או דילמא ירושה גמירי לה (וכל מאן דהוי בר ירושה גמירי לה דזכי בהו ופלגא הוי וכו') וחולקין אותו בשוה זה יביא חציו וזה (יביא) חציו ומייתו מביתיהו כדי להשלים קרבנותיהם עם מעות אביהם. בחולין הוא דאית לבכור פי שנים אבל בהקדש לאחר שנקרב הקרבן ומבקשים לאכלו לא שקל פי שנים אלא חולקים (ביניהם בשוה) או דילמא וכו' אע"ג דמוקדשים הם שקיל בהם פי שנים. והתוס' (בד"ה בעי רבא) כתבו ואת"ל בחולין הוא דאית ליה פי שנים (פר"ח בחולין) דאמר לשון חולין ולא לשון הקדש דאמר מעות אלו לנזירות (אבל להקדש לא דאמר) הרי אלו לקרבנות נזירות. ורבינו נראה שהיה מפרש כפירוש המפרש דבעיא בתרייתא אינה ענין לנזיר אלא להקדש דעלמא ולפיכך לא כתבה כאן ומ"מ בעיי קמאי איפשטו להו באת"ל:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ה

הַמְפָּרִישׁ חֲטָאֵת עַל אֲכִילַת חֵלֶב ל וְהֵבִיֵּאָה עַל אֲכִילַת דָּם
הָרִי זֶה לֹא כִּפּוּר לְפִיכָךְ לֹא מַעַל. הַפְּרִישׁ מַעוֹת לְחֲטָאֵת
חֵלֶב וְקָנָה בָּהֶן חֲטָאֵת דָּם. בְּשׁוּגַג כִּפּוּר לְפִיכָךְ מַעַל.
בְּמִזִּיד לֹא כִּפּוּר לְפִיכָךְ לֹא מַעַל:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שגגות פ"ג ה"ג

עיי' לעיל עין משפט א

עין משפט ה

הרמב"ם הל' מעילה פ"ד ה"ה

עיי' לעיל עין משפט ג

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"ט

מִי שֶׁהִפְרִישׁ מַעוֹת לְכִבְשָׁה שֶׁל חֲטָאֵתוֹ^מ וְצָרִיף לָהֶן. הָרִי
זֶה מְבִיֵּא שְׁעִירָה וַיַּחֲלֵל אוֹתָם הַמַּעוֹת עַל הַשְּׁעִירָה וַיִּהְיֶה
בָּהֶן. וְכֵן אִם הִפְרִישׁ לְשְׁעִירָה וְלָקַח כְּשֶׁבֶה יִהְיֶה בָּהֶן:

עין משפט ז.ז.

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"י

הַפְּרִישׁ מַעוֹת לְבִהְמָה וְהֶעֱנִי יָקַח שְׁתֵּי תוֹרִים אוֹ שְׁנֵי בָּנֵי
יוֹנָה וַיַּחֲלֵל עָלֵיהֶן אוֹתָם הַמַּעוֹת וַיִּהְיֶה בָּהֶם. הַפְּרִישׁ
מַעוֹת לְבָנֵי יוֹנָה אוֹ לְתוֹרִים וְהֶעֱנִי. יָבִיא עֲשִׂירִית הָאֵיפָה
וַיַּחֲלֵל עָלֵיהֶן אוֹתָם הַמַּעוֹת וַיִּהְיֶה בָּהֶן. וְכֵן אִם הָיָה עָנִי

ל. כסף משנה המפריש חטאת על אכילת חלב וכו'. ברייתא וגמרא בסוף כריתות (דף כ"ז).
ומ"ש הפריש מעות לחטאת חלב וקנה בהם חטאת דם וכו'. שם בברייתא. ומ"ש לחלק בין
שוגג למזיד. שם בתוספתא. ופירוש לא מעל היינו לומר דבאותו מעשה שעשה לא מעל
אלא שבגמרא תלי כפרה במעילה ורבינו עשה בהפך:

מ. כסף משנה מי שהפריש מעות לכבשה של חטאתו וכו'. משנה בפ' בתרא דכריתות (דף
כ"ז). ומה שכתב ויחלל אותם על המעות וכו'. פשוט הוא:

וְהַפְּרִישׁ מַעוֹת לַעֲשִׂירֵית הָאֵיפָה וְהַעֲשִׂיר יוֹסִיף עָלֶיהֶן
 וַיָּבִיא עוֹף. הַפְּרִישׁ לְעוֹף וְהַעֲשִׂיר יוֹסִיף עָלֶיהֶן וַיָּבִיא
 כְּשֶׁבָה אוֹ שְׁעִירָה. אֶפֶלּוֹ הָיָה מוֹרִישׁוֹ גּוֹסֵס • הָרִי זֶה עֲנִי
 עַד שְׂיָמוֹת מוֹרִישׁוֹ וַיִּירָשָׁנוּ:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' שנגנות פ"י הי"א

עֲשִׂיר שֶׁהַפְּרִישׁ כְּשֶׁבָה אוֹ שְׁעִירָה • וְנִפְּלָ בָּהּ מוֹם [וְהַעֲנִי]
 אִם רָצָה יָבִיא בְּדָמֶיהָ עוֹף אֲבָל אִם הַפְּרִישׁ עוֹף וְנִפְּסָל
 לֹא יָבִיא בְּדָמֵיו עֲשִׂירֵית הָאֵיפָה שְׂאִין לְעוֹף פְּדִיוֹן:

- נ. כסף משנה אפילו היה מורישו גוסס הרי זה עני וכו'. בפ"ג דערכין (דף י"ח):
 ס. כסף משנה עשיר שהפריש כבשה או שעירה וכו'. משנה וגמרא בסוף כריתות (דף כ"ו
 ע"ב):